

Sygn. akt VI U 195/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 kwietnia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Joanna Napiórkowska – Kasa

po rozpoznaniu w dniu 09 kwietnia 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania M. A.

od decyzji(...) w W. z dnia 14 lutego 2019r., znak: 450000/603/2019/ZAS

przeciwko (...) w W.

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję(...) w W. z dnia 14 lutego 2019r., znak: (...), w ten sposób, że przyznaje odwołującemu M. A. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 01.09.2017r. do 30.11.2017r. z podstawy wymiaru zasiłku w kwocie 4.220,69 zł oraz za okres od 01.12.2017r. do 19.02.2018r. z podstawy wymiaru zasiłku w kwocie 4.255,59 zł.

Sygn. akt VI U 195/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lutego 2019 roku, znak: (...) w W. przyznał ubezpieczonemu M. A. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 września 2017 roku do 31 grudnia 2017 roku z podstawy wymiaru zasiłku w kwocie 1.725,80 zł, od 1 stycznia 2018 roku do 19 lutego 2018 roku z podstawy wymiaru zasiłku w kwocie 1.812,09 zł. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że zgodnie z przepisami ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych funkcjonariusz służby celnej nie jest objęty ubezpieczeniem chorobowym, a od wypłacanego uposażenia nie była opłacana składka na ubezpieczenie chorobowe. Jednocześnie (...) wskazał, że prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 czerwca 2018 roku Sąd zmienił decyzję odmawiającą wcześniej M. A. prawa do zasiłku chorobowego w ten sposób, że przyznał mu to prawo. Wobec tego, realizując ten wyrok, (...) przyznał M. A. prawo do zasiłku chorobowego, ale z uwzględnieniem minimalnej podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, która nie może być niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę po odliczeniu kwoty 13,71% tego wynagrodzenia.

(decyzja z dnia 14.02.2019r. – akta organu rentowego)

Od powyższej decyzji M. A. wniósł odwołanie, zaskarżając ją w całości oraz wnosząc o zmianę decyzji poprzez wyliczenie i ustalenie prawidłowych podstaw wymiaru zasiłku. W uzasadnieniu odwołujący się podniósł, że w jego przypadku (...) powinien zastosować przepis art. 48 ustawy zasiłkowej, a nie przepis odnoszący się do pracowników. Odwołujący się bowiem nie był pracownikiem.

(odwołanie – k. 1 – 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska (...) powtórzył argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, dodając, że podstawa wymiaru zasiłku odwołującego została obliczona na podstawie art. 45 ustawy zasiłkowej.

(odpowiedź na odwołanie – k. 4 – 5)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 16 października 2017 roku, znak (...), Z. (...) w W. odmówił M. A. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2017 roku do dnia 20 października 2017 roku. Decyzją z dnia 7 listopada 2017 roku, znak (...), Z. (...) w W. odmówił M. A. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 21 października 2017 roku do dnia 4 listopada 2017 roku. Decyzją z dnia 8 grudnia 2017 roku, znak (...), Z. (...) w W. odmówił M. A. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 5 listopada 2017 roku do dnia 4 grudnia 2017 roku. Decyzją z dnia 5 stycznia 2018 roku, znak (...), Z. (...) w W. odmówił M. A. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 5 grudnia 2017 roku do dnia 3 stycznia 2018 roku. Decyzją z dnia 7 lutego 2018 roku, znak (...), Z. (...) w W. odmówił M. A. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 stycznia 2018 roku do dnia 2 lutego 2018 roku. Decyzją z dnia 7 marca 2018 roku, znak (...), Z. (...) w W. odmówił M. A. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 3 lutego 2018 roku do dnia 19 lutego 2018 roku. W uzasadnieniu tych decyzji (...) wskazał, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego oraz zaznaczył, że z posiadanej dokumentacji wynika, iż ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniu chorobowemu, ponieważ do 31 sierpnia 2017 roku był zatrudniony w Izbie Administracji Skarbowej w W., został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych jako funkcjonariusz (...) Skarbowej, nie został natomiast z tego tytułu objęty ubezpieczeniem chorobowym, w związku z czym nie ma prawa do zasiłku chorobowego.

Od powyższych decyzji M. A. wniósł odwołania do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. W wyniku rozpoznania tych odwołań Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 27 czerwca 2018 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt (...), zmienił wszystkie zaskarżone decyzje i przyznał M. A. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2017 roku do dnia 20 października 2017 roku, od dnia 21 października 2017 roku do dnia 4 listopada 2017 roku, od dnia 5 listopada 2017 roku do dnia 4 grudnia 2017 roku, od dnia 5 grudnia 2017 roku do dnia 3 stycznia 2018 roku, od dnia 4 stycznia 2018 roku do dnia 2 lutego 2018 roku, od dnia 3 lutego 2018 roku do dnia 19 lutego 2018 roku. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd podał, że okres służby odwołującego się powinien zostać potraktowany jako tożsamy z okresem podlegania ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu pozostawania w stosunku pracy. Sąd dalej wskazał, że pozbawienie ubezpieczonego po ustaniu służby prawa do zasiłku chorobowego stanowiłoby nieuzasadnioną dyskryminację tej grupy zawodowej naruszającą konstytucyjną zasadę równego traktowania obywateli w zakresie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego.

Od powyższego wyroku organ rentowy wniósł apelację. W wyniku jej rozpoznania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 20 grudnia 2018 roku, wydanym w sprawie VII Ua 77/18, oddalił apelację.

(dowód: wyrok SR z dnia 27.06.2018r. wraz z uzasadnieniem – k. 46 i 49 – 53 verte akt sprawy (...), wyro SO z dnia 20.12.2018r. wraz z uzasadnieniem – k. 89 i 96 – 111 akt sprawy VI U 29/18)

Odwołujący się pełnił służbę w Izbie Administracji Skarbowej w W. w okresie od 11 czerwca 1992 roku do 31 sierpnia 2017 roku. W okresie od stycznia 2017 roku do sierpnia 2017 roku odwołujący uzyskiwał uposażenie w kwocie przekraczającej 100% przeciętnego wynagrodzenia.

Przy przyjęciu jako podstawy wymiaru zasiłku chorobowego odwołującego - kwoty 100% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia - podstawa wymiaru zasiłku powinna równać się kwocie 4.220,69 zł w okresie od 1 września 2017 roku do 30 listopada 2017 roku oraz kwocie 4.255,59 zł w okresie od 1 grudnia 2017 roku do 19 lutego 2018 roku.

(bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów oraz biorąc pod uwagę, iż szereg okoliczności było między stronami bezspornych.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie od decyzji ustalającej podstawę wymiaru zasiłku przyznanego odwołującemu.

(...) w zaskarżonej decyzji przyznał odwołującemu się prawo do zasiłku chorobowego od podstawy wymiaru zasiłku w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 roku i w 2018 roku, powołując się na art. 45 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2019r., poz. 645, ze zm.; dalej jako ustawa zasiłkowa), zgodnie z którym podstawa wymiaru zasiłku chorobowego z tytułu pracy w pełnym wymiarze czasu pracy nie może być niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę, po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71% tego wynagrodzenia. Jest to przepis znajdujący się w rozdziale 8 tej ustawy, który odnosi się do zasad ustalania podstawy wymiaru zasiłków przysługujących ubezpieczonym będącym pracownikami. (...) argumentował w toku postępowania, że odwołujący jako funkcjonariusz służby celnej nie podlegał ubezpieczeniu chorobowemu, a od jego uposażenia wypłacanego w toku trwania służby nie była obliczana i odprowadzana składka na ubezpieczenie chorobowe. Dalej (...) wskazał, że w takiej sytuacji nie istnieje po stronie odwołującego przychód, od którego byłaby naliczona i odprowadzona składka na ubezpieczenie chorobowe. Z tego powodu (...) przyjął najniższą możliwą podstawę wymiaru, czyli minimalne wynagrodzenie pomniejszone o 13,71%, zgodnie z art. 45 ustawy zasiłkowej.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 27 czerwca 2018 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt (...) prawomocnie przesądził, że odwołujący mimo nieodprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe, ma prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni zgadza się z poglądem wyrażonym w przywołanym wyroku, jak również podziela zawartą w nim argumentację prawną prowadzącą do takiego wniosku. W szczególności - zdaniem Sądu - należy zaakcentować konstytucyjną zasadę równego traktowania obywateli w zakresie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego. W ocenie Sądu ta zasada sprzeciwia się pogładowi zaprezentowanemu przez (...). Skoro bowiem okres służby odwołującego powinien zostać potraktowany jako tożsamy z okresem podlegania ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu pozostawania w stosunku pracy, to analogicznie powinno się zastosować do sytuacji odwołującego w sposób odpowiedni przepisy dotyczące pracownika podlegającego ubezpieczeniu chorobowemu. Oznacza to, że przy wyliczeniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego należy wziąć pod uwagę całe uposażenie otrzymywane przez odwołującego się traktowane na takich zasadach jak wynagrodzenie za pracę otrzymywane przez pracownika. (...) zaprezentował stanowisko, według którego odwołujący nie otrzymywał żadnego przychodu oskładkowanego składką na ubezpieczenie chorobowe. Jest to prawda, ale traktowanie odwołującego w takiej sytuacji, jako osoby nie otrzymującej żadnego przychodu dla celów obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego powoduje praktyczną iluzoryczność przyznanej mu ochrony ubezpieczeniowej, o której mowa w przywołanym wyroku z dnia 27 czerwca 2018 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt (...). Skoro więc konstytucyjna zasada równego traktowania wymaga przyznania odwołującemu się prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia, to należy również orzec, że ta sama zasada wymaga przyjęcia dla celów obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego jego uposażenia otrzymywanego w okresie służby, a nie minimalnego wynagrodzenia za pracę z pominięciem tego uposażenia.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy zasiłkowej podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy. Przy traktowaniu uposażenia otrzymywanego przez odwołującego na równi z oskładkowanym składką na ubezpieczenie chorobowe wynagrodzeniem za pracę należy uznać, że uposażenie to przez cały okres brany pod uwagę przy wyliczeniu podstawy

wymiaru zasiłku chorobowego przekraczało wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłaszanego dla celów emerytalnych, czego nie kwestionował również sam organ rentowy. Wobec tego należy w przypadku odwołującego się zastosować przepis art. 46 ustawy zasiłkowej, zgodnie z którym podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie może być wyższa niż kwota wynosząca 100% przeciętnego wynagrodzenia. Kwotę tę ustala się miesięcznie, poczynając od 3 miesiąca kwartału kalendarzowego, na okres 3 miesięcy, na podstawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału, ogłaszanego dla celów emerytalnych. Przepis ten limituje więc wysokości podstawy wymiaru zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia do wysokości 100% tego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Oznacza to, że w przypadku odwołującego podstawą wymiaru przyznanego mu zasiłku chorobowego będzie kwota 4.220,69 zł w okresie od 1 września 2017 roku do 30 listopada 2017 roku oraz kwota 4.255,59 zł w okresie od 1 grudnia 2017 roku do 19 lutego 2018 roku.

W tym miejscu należy wskazać, że w toku postępowania odwołujący argumentował, że w jego przypadku powinny znaleźć zastosowanie przepisy dotyczące zasad ustalania podstawy wymiaru zasiłków przysługujących ubezpieczonym niebędącym pracownikami, a konkretnie art. 48 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej i stosowany odpowiednio art. 46 tej ustawy. Sąd jednak miał na uwadze, że sytuacja ubezpieczeniowa odwołującego się powinna być traktowana analogicznie jak sytuacja ubezpieczeniowa pracownika zatrudnionego na podstawie umowy o pracę, o czym przesądził Sąd w wyroku z dnia 27 czerwca 2018 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt (...), wskazując w uzasadnieniu, że okres służby odwołującego się powinien zostać potraktowany jako tożsamy z okresem podlegania ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu pozostawania w stosunku pracy. Pogląd ten podziela również Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, co z kolei prowadzi do wniosku, że również w zakresie ustalania podstawy wymiaru zasiłku chorobowego powinny znaleźć zastosowanie przepisy dotyczące zasad ustalania podstawy wymiaru zasiłków przysługujących ubezpieczonym będącym pracownikami. Jednocześnie zarówno zastosowanie przepisów odnoszących się do pracowników, co zostało zaprezentowane wyżej, jak i zastosowanie przepisu art. 48 ustawy zasiłkowej, prowadzą do tego samego wniosku, a mianowicie do zastosowania wprost lub odpowiednio art. 46 ustawy zasiłkowej i uznaniu, że prawidłowo przyjęta podstawa wymiaru zasiłku chorobowego w przypadku odwołującego powinna się równać 100% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, a więc kwocie 4.220,69 zł w okresie od 1 września 2017 roku do 30 listopada 2017 roku oraz kwocie 4.255,59 zł w okresie od 1 grudnia 2017 roku do 19 lutego 2018 roku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.